

Vine o zi în viața fiecăruia când „stai de vorba” cu tine însuși și cel mai sublim moment „cu Cel ce locuiește în inima ta” și... începi să cauți... să-ți pui întrebări... să-ți dorești altceva... să crezi... să sperii... să ierți... să iubești... „altfel”. Acesta este momentul, momentul când Duhul Domnului te atinge cu harul Divin, când șoapta Lui pătrunde până în centrul ființei tale, la izvorul ascuns al vieții, la inima ta.

Și... viața o privești „altfel”. Totul, chiar totul se schimbă. Ochii care au fost „unși cu alifia dumnezeiască” se deschid și încep să vadă... Ce bunătate arată Domnul!

Și... începe frumoasa transformare !!!

„Doamne, Tu ești Tatăl nostru : noi suntem lutul și Tu olarul care ne-ai întocmit, suntem cu toții lucrarea mâinilor Tale.” (Isaia 64:8)

Și... a venit ziua în care mi-am pus viața sub cârmuirea Domnului. Aprilie 2013 !!!!! Ce binecuvântare! Ce momente unice ! Câtă bucurie și fericire! Au trecut patru ani de când mărturia mea publică a creionat ceea ce s-a întâmplat în interiorul meu, când mi-am exprimat dorința sinceră de a-L cunoaște, de a-L urma și de a face voia Domnului, cea sfântă și desăvârșită. În mărturia mea spuneam așa... „știu că am multe de învățat despre cum să-L urmez pe Isus. Cheia constă în a lua lucrurile pas cu pas. Astăzi am mai făcut

un pas”.

În fiecare zi facem pași căutând să Îl cunoaștem pe Domnul. Cât de simplă este direcția ! „Privește la mine” Ajungem treptat la această cunoaștere sfântă , nu imediat și datoria noastră este să stăruim în această cunoaștere a Lui. Și drumul nostru spiritual este asemenea unui drum de munte... cu prăpastii... cu bolovani. Din neatenție... ușor ne poate aluneca piciorul în unele locuri.... privirea prăpastiilor ne poate ameți....contemplarea altor peisaje ne face neatenți la drum.... așa încât este foarte ușor să cazi...

Fără ajutorul Său, fără puterea și dragostea Domnului, fără călăuzirea Lui, fără convingerea de nezdruccinat că DOMNUL este în control asupra vieții tale, cum am putea să rămânem în picioare și să rezistăm la toate câte întâlnim în cale?

O Dumnezeu nostru, păzește-ne ca și noi să păzim poruncile Tale! Păzește-ne să nu cădem, să nu ne rătăcim! Să Te căutăm neconținut! Să trăim curat și frumos spre Slava Ta! Amin

Claudia Podină

Anunțuri

Miercuri	ora 18.00	Repetiție de cor
Joi	ora 18.00	Închinare și studiu biblic
Vineri	ora 17.00	Întâlnire de tineret. Închinare
Duminică	ora 09.30	Grupurile de rugăciune
Duminică	ora 09.30	Grupele de copii
Duminică	ora 10.00	Serviciu de închinare.
Duminică	ora 17.00	Serviciu de închinare.

Biserica Creștină Baptistă

“BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Mihaela Chereji
Tehnoredactare: Roxana Tentiş, Dan Matei

EDITORIAL

Pastor Daniel Chereji

PRIORITATEA POCĂINȚEI

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos...” (Faptele apostolilor 2:38a)

Pocăința este singura atitudine potrivită față de lucrarea lui Cristos de la cruce care avea drept scop mântuirea oamenilor.

Aceasta nu este nicidecum o faptă, adică un merit al nostru, ci este răspunsul așteptat de Dumnezeu în urma jertfei

desăvârșite a Fiului Său. Pocăința fără convingerea Duhului Sfânt nu este posibilă și în același timp, pocăința fără jertfa lui Cristos ar fi zadarnică.

Noi ne putem pocăi deoarece Isus Cristos a plătit în întregime prețul păcatelor noastre, mânia sfântă a lui Dumnezeu fiind astfel potolită, iar eficiența jertfei Sale ne-a deschis cale liberă spre o relație personală cu El.

Când ne pocăim, noi nu ne câștigăm prin aceasta dreptul la mântuire, pentru că acest drept ne-a fost câștigat deja de Cristos. Pocăința acompaniată de credință este dovada că noi am înțeles metoda prin care Dumnezeu le oferă oamenilor iertare și Îi face părtași ai Împărăției Sale.

Prin pocăință înseamnă că ne-am deschis inima pentru Dumnezeu, ne-am lăsat convinși de Duhul Său cu privire la vinovăția noastră, am priceput că suntem de vină și că merităm osânda, dar în același timp, vom putea găsi mântuire în brațele Domnului.

În vreme ce unii oameni pot afișa o pocăință falsă, care induce în eroare, pocăința reală este însoțită întotdeauna de conștientizarea și recunoașterea păcatelor, de regretul adânc față de starea de rătăcire, de părăsirea definitivă a trăirii și complacerii în păcat, urmate de dorința sinceră a cunoașterii și împlinirii voii lui Dum-

Continuare pag. 2

nezeu.

Pocăința nu poate fi substituită cu absolut nici un alt lucru care să aibă aceleași efecte pe care le are ea în viața noastră. Când un om se pocăiește din toată inima, el va alege să consfințească iertarea și înnoirea lui, cerând să fie botezat în Numele lui Isus Cristos. Astfel, el nu doar că împlinește porunca lui Dumnezeu, ci mărturisește tuturor că el

s-a legat pe veșnicie de Domnul, că a căpătat o viață nouă și botezându-se în Numele Lui, se indentifică și Îl recunoaște pe Cel care are toate meritele care i-au asigurat iertarea, declarându-L personal, Mântuitor și Domn pentru totdeauna.

Continuare din pag. 1

pastor Daniel Chereji

CUM CONVINDE DUHUL SFÂNT ÎN VEDEREA MÂNTUIRII?

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” (Faptele apostolilor 2:37)

Cum anume au fost străpunși în inimă acești oameni? Cine le-a străpuns-o? Am putea fi tentați să spunem că Petru, prin predica sa, este cel care a reușit să le străpungă inima și să-i determine să se întreprinde ce-i de făcut, dar să nu scăpăm din vedere că Petru, împreună cu toți ceilalți unsprezece, nu au început să vorbească decât după ce au fost umpluți de Duhul Sfânt. De aceea, nu greșim deloc când afirmăm că Cel care i-a străpuns în inimă pe cei ce-l ascultau pe Petru și pe ceilalți era Însuși Duhul Sfânt.

Dar ce înseamnă să fii străpuns în inimă de Duhul? De ce este nevoie ca inima să fie străpunsă? De ce nu se spune că Duhul atinge ușor sau doar mângâie inima omului? Pentru că, spune clar și categoric Cuvântul Domnului, păcatul a împietrit inima omului. Isaia îi numește: **„oamenii cu inima împietrită, vrăjmași ai neprihăririi! (Isaia 46:12)** Ezechiel la rândul său vorbește despre: **„nerușinați și cu inima împietrită. (Ezechiel 2:4)** Apostolul Ioan afirmă și el că: **„toată lumea zace în cel rău.” (1 Ioan 5:19)** Apostolul Pavel spune că: **„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre” (Efeseni 2:1)**

Toate aceste afirmații ale Scripturii dovedesc faptul că inima împietrită de păcat a omului nu poate fi mișcată și cercetată decât de o putere infinit superioară puterii omenești. Pentru străpungerea unei inimi

împietrită este nevoie de puterea lucrării Duhului Sfânt, după cum spunea Domnul Isus Cristos: **„Și când va veni El, [Duhul Sfânt] va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” (Ioan 16:8)** Cu alte cuvinte, nimeni nu poate mărturisi că este păcătos fără lucrarea de cercetare a Duhului.

Lucrul cel mai important pe care ar trebui să-l învățăm și să ni-l însușim din aceste adevăruri descoperite de Cuvântul lui Dumnezeu este acela că niciodată nu ar trebui să ne bazăm câtuși de puțin pe iscusința și pe puterea noastră de convingere, atunci când vrem să ne apropiem de vreun om cu Evanghelia. Lucrarea de cercetare lăuntrică a unui om este atributul exclusiv al Duhului Sfânt, singurul care are autoritate deplină și puterea de străpungere a unei inimi împietrite de păcat în necredință. De aceea, este absolut necesar ca, înainte de a ne hotărî să ne apropiem de cineva ca să-i vorbim din Cuvânt, să ne rugăm mai înainte pentru acel om ca Duhul Sfânt să-l cerceteze și să-i străpungă inima prin Cuvântul pe care noi îl vom face cunoscut. Când, asemenea ascultătorilor lui Petru, omul confruntat cu Evanghelia este cercetat cu privire la viața sa și începe să-și pună întrebări despre cum și ce trebuie să facă ca să primească iertarea de păcate, acesta este un semn clar că acolo, în inima acelui om, lucrează Duhul Sfânt. Este lucrarea Sa unică, autentică, imposibil de falsificat, de convingere a omului în vederea mântuirii.

Claudiu Lupu

Plină de recunoștință și bucurie îmi amintesc momentul întoarcerii mele la Dumnezeu. Mă uit în urmă și văd cu uimire ce minunat a lucrat Domnul în viața mea. Câtă răbdare a putut să aibă El cu mine și ce dulce și frumos mi-a vorbit, astfel încât să nu mai pot să mă opun iubirii Lui. Atunci când soțul meu a luat decizia de a-și preda viața în mâna Domnului, eu nu eram pregătită să îl urmez, ceva parcă mă ținea tot timpul departe de Dumnezeu și tot amânam întoarcerea la El, fără vreun motiv anume. Eram tot mai nemulțumită de mine și de viața mea, nu aveam liniște și pace în sufletul meu, iar când vedeam cum Dumnezeu a lucrat în viața soțului meu, devenind un om nou, eram invidioasă pe el, însă tot mă încăpățânam să stau deoparte. Mă amăgeam că asta ține doar de mine, de cât de bine reușesc să mă autocontrolez și nu de puterea lui Dumnezeu, iar cu cât mă străduiam mai mult cu atât eșuam mai tare. În bunătațea-I mare, Dumnezeu m-a făcut să înțeleg că El mă iubește necondiționat, așa cum sunt, cu

Isus Cristos spune că va pleca la Tatăl și ne va trimite un mângâietor, pe Duhul Sfânt **(Ioan 16:8)** **„Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.”** Duhul Sfânt este Acela care îți dovedește și te convinge de păcat. Și ca acest lucru să poată avea loc, Duhul Sfânt îți vorbește prin Cuvântul Domnului.

În urma auzirii Scripturii am început să fiu cercetat de Duhul Sfânt care a trezit în mine sentimentul de vinovăție și mi-am dat seama cât de urât este păcatul în viața mea și cât de mizerabil pot să trăiesc. Am început să-l văd pe Domnul cum lucrează în foarte multe situații din viața mea, dar nu aveam puterea să fac pasul spre pocăință. Frecventam mai mult biserica, unde treptat am înțeles cât de mult mă iubește Dumnezeu, câte face El pentru mine și că am nevoie disperată de iertare. Am început să mă simt vinovat tot mai mult, vinovat față de cei din familia mea și mai ales față de Dumnezeu. Cel mai frumos este că am început să-L cunosc pe Isus. Am văzut sfințenia și neprihănirea

defectele mele și că niciodată nu voi reuși prin propriile-mi forțe să mă schimb, decât bazându-mă cu adevărat și în totalitate pe El. Printr-o predică de Crăciun a fratelui Daniel Chereji, Dumnezeu mi-a vorbit din nou, iar cuvintele lui o să îmi rămână pentru totdeauna în minte și anume: **„Aceia dintre noi care nu au acceptat darul lui Dumnezeu, adică pe Isus Hristos, nu pierd puțin, ci pierd totul, pierd mântuirea”.** La asemenea cuvinte nu am mai putut sta indiferentă și I-am spus Domnului că accept darul Lui din toată inima mea și pentru totdeauna. La fel ca și Pavel în **2 Corinteni 9:15** pot acum să spun și eu: **„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare!”.** Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a avut atâta răbdare cu mine, că timp de optsprezece ani m-a așteptat, s-a îndurat de sufletul meu și nu a renunțat în tot acest timp să mă iubească. Îi mulțumesc că m-a scos din mocipla păcatului și mi-a dat în dar mântuirea Lui.

Mihaela Ghiman

Lui, cât de mult mă iubește, iar atunci mi-am dorit să iubesc ca El, să fiu ca El. Duhul Sfânt mi-a arătat ca eu nu sunt în stare de nimic, că nu pot să mă schimb prin propria mea voință, ci a trebuit să mă las schimbat de El și să-l primesc în viața mea ca Domn și Mântuitor. În urma tuturor problemelor cu care mă confruntam și pe care doar El mi le-a rezolvat, mi-am pus întrebarea: Ce doresc să-mi mai dea Dumnezeu ca să pot înțelege mesajul Lui? Iar pe când mă aflam la biserică, am fost atât de pătruns și cercetat de mesajul lui Dumnezeu, încât vroiam să ies în fața bisericii și să spun tuturor că vreau să mă pocăiesc și să-l urmez pe Domnul Isus(lucru pe care de altfel l-am și făcut după ce s-a terminat predica). Duhul Sfânt a fost Cel ce m-a întărit, mi-a dat putere și încredere că decizia pe care am luat-o a fost cea mai bună pentru viața mea și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că S-a îndurat și de mine.

Călin Ghiman